

Christoffersen (V):

Andenbehandlingen af de 4 lovforslag markerer afslutningen på boligudvalgets arbejde med boligproblemerne i denne samling, og samtidig markerer debatten her jo afslutningen på det arbejde med de langsigtede boligproblemer, som har præget boligudvalget i de sidste par år. Det er med tilfredshed, jeg i dag på venstres vegne konstaterer, at disse bestræbelser nu har ført til en bred politisk enighed, for det første om indholdet af en langsigtet boligpolitisk løsning, for det andet om gennemførelsen af en revideret boligsikringslov og for det tredje om gennemførelsen af en lovgivning, der kan løse en række problemer for de byggerier, der midlertidigt er ramt af udlejningsvanskeligheder.

Jeg vil gerne her knytte nogle få bemærkninger til aftalen om den langsigtede boligpolitik. Der er jo helt klart et behov for, at man nu giver folk et grundlag, hvorpå de kan disponere i boligmessig henseende. Under de 2 års debat, vi har været vidne til, er der både blandt boligtagerne og inden for byggesektoren opstået en voksende usikkerhed om, hvad det egentlig var for et grundlag, man disponerede på, og det er uholdbart. Det har ført til vanskeligheder for obligationskurserne, det har ført til risiko for ledighed, det har skabt vanskeligheder for virksomheder, og folk, der har stået over for at skulle købe hus eller over for at flytte ind i en lejlighed, har ikke været i stand til at bedømme, hvordan deres private økonomiske forhold ville udvikle sig mere end blot et år frem i tiden. Derfor er der tungtvejende grunde til, at vi nu søger at finde frem til en løsning, og det er jo også den indstilling, det motiv, som har været tungtvejende for de 6 forligspartier.

Den aftale, der er indgået, indeholder jo mange detaljer. Dem får vi lejlighed til i den kommende samling at drøfte, når lovforslagene fremlægges, men jeg vil godt pege på nogle hovedpunkter i det, vi er blevet enige om.

For det første er vi bleve enige om, at der skal være en balance mellem de forskellige kategorier af boliger, en balance i udviklingen i boligudgifterne for disse forskellige kategorier. Hvis man ser på, hvordan parcelhusejere, hvordan lejere i almennyttigt byggeri, og hvordan lejere i den private udlej-

ningsmasse behandles, ja, så vil man kunne konstatere det, som hr. Erhard Jakobsen tidligere på dagen påpegede som noget væsentligt, når man skulle lave en boligløsning, at der er omtrent ligelig behandling. Der kan være nogle nuancer, men vi har fundet frem til en afbalanceret løsning i forhold til de tre kategorier.

For det andet er der med aftalen opnået, at der kommer bevægelse og frigørelse ind i boligpolitikken. Og det er naturligvis noget uhyre vigtigt for mit parti. Vi er blevet enige om en begrænsning af restriktionerne på en række områder. Huslejereguleringen skrumpes nu ind til i realiteten kun at findes i kommuner med over 20.000 indbyggere, og her kan den fjernes ved en simpel kommunal flertalsbeslutning herom. Vi får altså en kommunalisering af boligpolitikken på dette felt. Der, hvor der stadig er reguleringer, får vi i en vis udstrækning en frigørelse af leje-fastsættelsen, og det afbalanceres af, at vi også i parcelhuse, der er købt før december 1969, og i almennyttige lejligheder får en opadgående bevægelse i boligudgiften. Dermed kommer vi nærmere det tidspunkt, hvor der er et fornuftigt forhold mellem det, folk betaler for deres bolig, og så værdien af denne bolig, og det fører os altså frem mod det, jeg vil kalde en markedsorienteret boligpolitik i en situation, hvor prisen på boligen er afhængig af boligens brugsværdi.

For det tredje er der kommet en decentralisering af boligpolitikken ind i denne aftale, som mit parti tillægger en afgørende vægt. Man kan på forskellige punkter se, hvordan afgørelserne nu flyttes fra centraladministrationen, fra staten, ud til kommunen. Det gør sig gældende i den politik, der nu skal føres på finansieringsområdet. Her får kommunerne ved deres deltagelse i finansieringen af nyt almennyttigt byggeri en indflydelse på, hvad der bygges, og i hvilket omfang der skal bygges. Det er ganske klart en regel, som vi ikke har bragt ind, for at kommuner af uvedkommende økonomiske hensyn skal begynde at begrænse byggeriet. Det er klart, at ordningerne skal udformes sådan, at kommunerne, hvis der i øvrigt er fornuft i det, har praktisk mulighed for at deltage i denne finansiering. Men det, som vi tillægger en vægt, er, at man herved får flyttet beslutningerne for det offentliges vedkommende ud til de instanser, der har den